

nydelseslysten Natur . . . men vel en herskesyg. Naar Tuschpennen gled hen over det hvide Papir, saa' han gjerne sig selv staa som en anselig — støvet og solbrændt — Skikkelse paa et eller andet ophøjet Punkt i Terrænet, hvorfra han — ligesom en Feltherre — ledede mægtige Arbejderkolonnens Bevægelser. Han saa' i Aanden tusinde Hakker og Skovle blinke i Solen, følte med Fryd tusinde stridige Viljer samlede i hans Haand. Han saa' Dale fyldes og Høje jævnes med Jorden paa hans Bud og hørte for sit Øre Drønet af Minerne, naar de rystede selve Jordens Grundvold ved et Tryk af hans Finger.

Men netop naar hans Tanker løftede sig til saa høj en Flugt, var det, at de gamle Tvivl kunde komme snigende og ligesom banke ham paa Skuldren og bede ham besinde sig en Smule. Allerede forlængst havde han maattet opgive Tanken om at fuldføre Omarbejdelsen af sit Udkast i en Tid af et Par Maaneder, saaledes som han oprindelig havde ment; og han var fuldt forberedt paa, at hans Fader vilde gaa bort, forinden hans Værk blev modent til Offentliggørelse. Dog, dette bekymrede ham mindre. De Følelser, hans Broder Eberhardts Besøg havde genvakt hos ham, var atter glemte, og han tænkte igen saare sjælden paa sit Hjem. Derimod spurgte han undertiden sig selv, om han egentlig havde den ringeste Udsigt til i en blot nogenlunde overskuelig